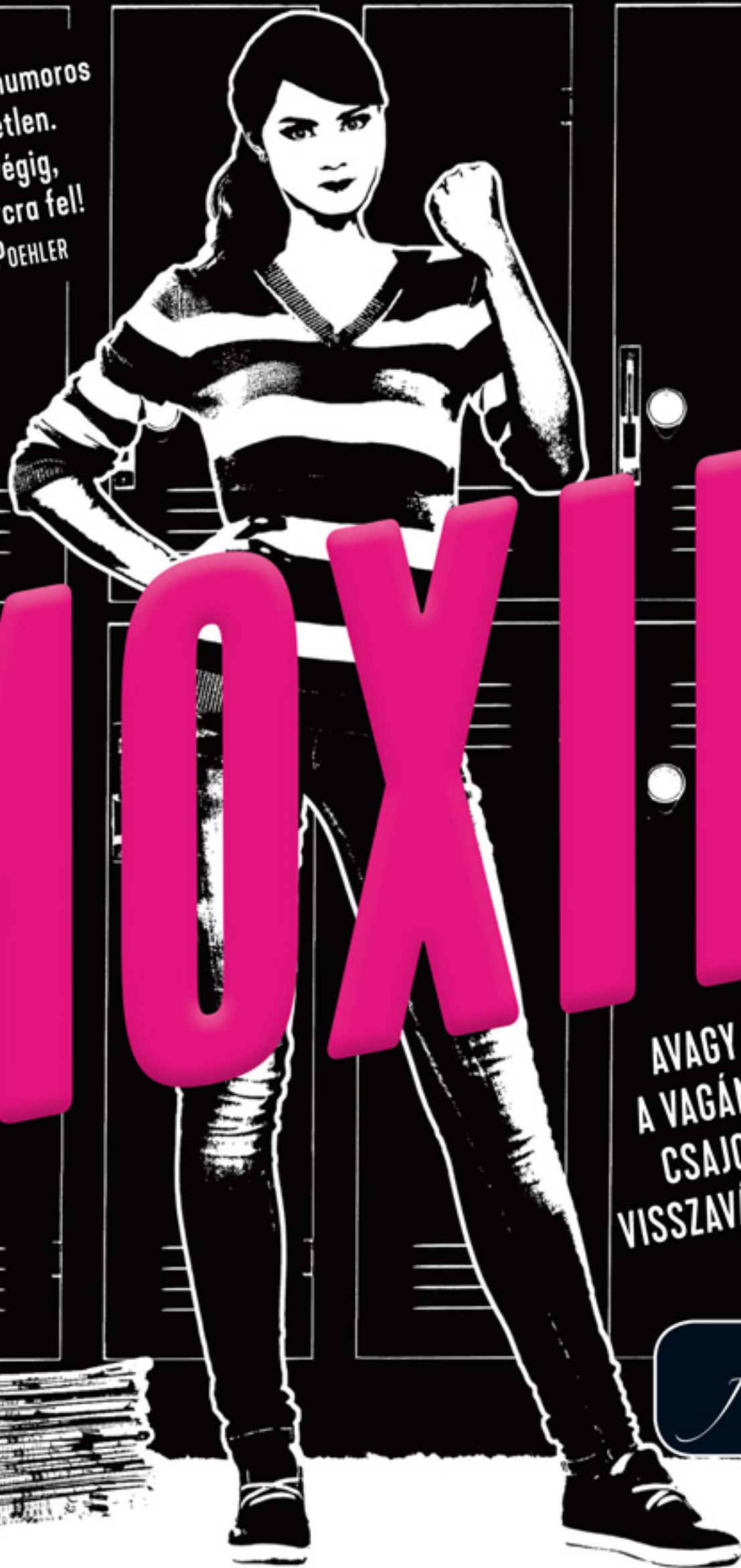

KÜZDJ ÚGY, MINT EGY BELEVALÓ CSAJ!

Imádni való, humoros
és kíméletlen.
Olvasd végig,
aztán harcra fel!
— AMY POEHLER

MOXIE

AVAGY
A VAGÁNY
CSAJOK
VISSZAVÁGNAK

fine
selection

JENNIFER MATHIEU

JENNIFER MATHIEU

MOXIE

AVAGY A VAGÁNY CSAJOK
VISSZAVÁGNAK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

ELSŐ FEJEZET

MR. DAVIES, AZ ANGOLTANÁROM gondterhelten simít végig néhány millisre nyírt, tüsi haján. Felfújja vörhenyes ábrázatát, homlokán verejték gyöngyözik. Egy részeg sünhöz hasonlít.

A részegség lehet, hogy igaz is. Holott még csak egy átlagos keddi nap délelőttje van.

– Vitassuk meg, hogyan értelmezhető a vers tizenkettedik sorában található költői kép! – adja ki az ukázt. Tollat ragadok, nehogy lemaradjak a kék függönyök mögötti arany fény szimbolikájának megfigyeléséről. *Vitassuk meg!* – hangzott az utasítás, de valójában nem számít, hogy mi mit mondunk. A dolgozatban szóról szóra a saját mondatait akarja majd vizionálni.

Nagyokat pislogok, igyekszem nem elaludni. A fél csoport a telefonjával babrál a pad alatt, somolyogva bambulnak az ölükbe. Érzem, ahogy lassan leáll az agyműködésem.

– Vivian, te mit gondolsz erről? – szegezi nekem a kérdést. Naná, hogy pont nekem!

– Nos... – felelem a padba süllyedve, és az előttem fekvő fénymásolatra meredek. – Öö...

Az arcszínem céklavörösre vált. Miért épp engem kell felszólítania? Miért nem a padjuk alatt matatókkal szórakozik? Én legalább úgy teszek, mintha figyelnék.

Egyikünk se szól, de úgy érzem, hogy elmúlik az életem. Zavartan fészkelődöm. Mr. Davies meredten bámul rám. Válasz után kutatok a fejemben. Bármilyen válasz megtenné – de így, hogy minden szempár rám szegeződik, képtelen vagyok gondolkodni. Végül Mr. Davies feladja.

– Lucy!

Ezúttal az új lányt, Lucy Hernandezt szólítja fel, aki majd kiesik a padból, amióta csak elhangzott a feladat. Mr. Davies üres tekintettel néz rá, és vár.

– Nos – kezdi Lucy; hallani, hogy izgatottan fog bele, még egy kicsit ki is húzza magát a széken –, ha a lírai én nyolcadik sorban tett utalására gondolunk, felmerül bennem, hogy a fény esetleg, öö, hogy is mondjam... nem valamiféle váltást jelez-e a lírai én beszédmódjában azt illetően, hogy...

Szavait a terem végéből érkező köhécseles szakítja félbe, ami aztán a következő mondatba torkollik:

– Inkább csinálj nekem egy szendvicset!

Nagy hahota támad, kvázi a tetszésnyilvánítás jeleként.

Hátra sem kell pillantanom, anélkül is tudom, hogy megint Mitchell Wilson bunkózik, a gyökér csapattársai meg adják alá a lovat.

Lucy levegő után kap.

– Hogyan? Mit mondtál? – kérdezi megfordulva a padban. Barna szeme hitetlenkedve elkerekedik.

Mitchell önelégülten vigyorog rá, kék szeme kivillan vörösésbarna haja alól. Egész helyes lenne, csak egy baja van – hogy élve született.

– Azt mondtam – kezdi Mitchell, meglovagolva a helyzetet –, hogy csinálj... nekem... egy... szendvicset!

Csatlósai az amerikaifoci-csapatból harsányan felröhögnek, mint-ha valami fergeteges vígjátékot néznének, és soha nem hallották volna még ezt a poént – bár tavasz óta folyton ezt pufogatják.

Lucy láthatóan megrökönyödve fordul előre. A nyakán aprócska, piros foltok tűnnek elő.

– Nem vicces – préseli ki magából halkán. Hosszú, fekete haját szétteríti a vállán, mintha el akarna rejtőzni a világ elől.

Mr. Davies a tábla előtt bosszúsan rázza a fejét.

– Ha nem tudunk értelmes vitát folytatni, kénytelen leszek véget vetni a verselemzésnek – mondja. – Vegyétek elő a nyelvtankönyvet, és lássatok neki a 25. és a 26. oldal feladatainak! Holnapra kész legyenek!

Esküszöm, csak úgy találomra választja ki a leckét. Ki tudja, vetjük-e egyáltalán hozzá az elméletet?!

A csoporttársaim egy emberként nyögnek fel. Mialatt a hátizsákomban matatok a könyvemet keresgélve, Lucy visszanyeri valamelyest a bátorságát, és rázendít:

– Mr. Davies, ez nem igazság! Mi igenis értelmes vitát folytattunk volna. Ők viszont – itt hátrabök a fejével, mert képtelen újra Mitchellre nézni – tönkretették. Nem értem, miért büntet meg miattuk mindannyiunkat.

Összerezzenek. Lucy új lány a Kelet-rockporti Gimnáziumban. Nem tudja még, mi következik ilyenkor.

– Lucy! Nem mondtam, hogy a 25. és 26. oldal feladataival foglalkozzatok? – fortyan fel Mr. Davies. Úgy tűnik, Lucy leteremtéséhez nagyobb affinitása van, mint a műelemzéshez.

– Igen, de... – kezdi Lucy.

– Csend legyen! – vág a szavába Mr. Davies. – Semmi „de”! Neked a 27. oldal is fel van adva.

Mitchell meg a haverjai dőlnek a röhögéstől. Lucy csak ül a helyén megsemmisülten, és elkerekedett szemmel bámul Mr. Davies-re. Mintha még soha egy tanár sem ütött volna meg vele szemben ilyen hangot.

Mitchellék hamarosan beleunnak a marhulásba, lassan lecsillapodnak. Mindannyian kinyitjuk a tankönyvünket, és belemeryülünk a feladatba. Én is a könyv felé fordulok – *alárendelt mellékmondat*, olvasom –, de a pillantásom elkalandozik. A szememmel Lucyt keresem. Döbbenet látom, hogy azóta is a csukott könyv fölött ül, mint akit arcul ütöttek, ő pedig azóta sem jutott levegőhöz. Nyilvánvaló, hogy a sírással küzd.

Amikor végre kicsöngetnek, fogom a cuccom, és amilyen gyorsan csak lehetséges, kiviharzom a teremből. Lucy továbbra is csak ül a helyén lehorgasztott fejjel, úgy csúsztatja be a könyveit a hátizsákjába.

Claudia jön szembe velem a folyosón.

– Szia! – köszönök, miközben a vállamra kanyarítom a hátizsákot.

– Szia! – üdvözlő ő is ugyanazzal a mosollyal, mint anno az oviban, ahol örök barátságot kötöttünk, mert mindketten rajongtunk a matricákért meg a csokis jégkrémért.

– Mi a pálya?

Lopva körülnézek, nehogy Mitchell vagy valamelyik haverja a közelünkben legyen, és kihallgasson minket.

– Kaptunk egy csomó nyelvtanházit. Mitchell beszólt annak az új csajnak, Lucynek, Mr. Davies meg ahelyett, hogy rendre utasította volna, büntetésből az egész csoportnak feladott egy halom házit.

– Hadd találjam ki, mit mondott! – poénkodik Claudia mellém szegődve. – Csinálj nekem egy szendvicset?

– Jaj, vajon miből jöttél rá? – kérdezek vissza megjátszott meglepetéssel, elmélyítve a hangom.

– Csak tipp volt – feleli Claudia a szemét forgatva. Alacsonyabb nálam, épp csak a vállamig ér. Le kell hozzá hajolnom, hogy halljam, amit mond. Én tizenegyedikes létemre 178 centi vagyok, de attól tartok, még nőni fogok, Claudia viszont hatodikos kora óta akkora, mint egy kerti törpe.

– Ezt a lapos dumát! – dűnnyögöm, ahogy megállunk a szekrényemnél. – Rádásul milyen elcsépelt már! Csinálj nekem egy szendvicset! Basszus, legalább valami eredetivel jönne elő, nem ilyennel, amitől már felsős korunkban is visszhangzott a net.

– Ja-ja – helyesel Claudia, várva, hogy majdcsak előásom a szendvicsemet a rumlis szekrényem valamelyik zugából. – De nyugi, előbb-utóbb benő a feje lágya, ebben biztos vagyok.

Sokatmondó pillantást vetek Claudiára, ő rám mosolyog. Annak idején, az általánosban, amikor Mitchell csak egy volt az osztályunkba járó kölykök közül, és az apja sem volt több egy idegesítő tanárnál, aki Texas történelmét oktatta hetedikben, és órán előszeretettel mutogatott nekünk brutális futbalsérüléseket a YouTube-on, mindenfelét, a nyílt törést is beleértve, amikor a csont átszúrja a bőrt. Akkor még Mitchell leginkább egy szúnyogcsípéshez volt hasonlítható, ami irritáló ugyan, de ha nem foglalkozol vele, eszedbe sem jut.

Most szaladjunk előre öt évet az időben! Mr. Wilsonnak sikerült felkapaszkodnia a birodalmi ranglétrán a Kelet-rockporti Gimnázium igazgatói székéig, Mitchell pedig felszedett vagy tizenöt kilót, és a helyi amerikaifoci-csapat felfedezte, hogy tökéletes spirált tud

dobni. Mostanra pedig eljutottunk odáig, hogy ha Mitchell Wilson a haverjaival odakiabál órán egy lánynak, hogy *Csináld nekem egy szendvicset!*, az teljesen elfogadott jelenség.

Az ebédlőbe érünk, és az asztalokat kerülgetve odamegyünk Claudiával a sajátunkhoz, hogy a megszokott társaságunkkal ebédeljünk: Kaitlyn Price-szal, Sara Gomezzel és Meg McCrone-nal. Hozzánk hasonlóan kedves, aranyos, végtére is normális lányok, akikkel ezer éve ismerjük egymást. Mindannyian kelet-rockportiak, ki sem tettek még a lábukat ebből a mindössze hatezer főt számláló városkából. Olyanok, akik nem szeretnek kilógni a sorból. Akik titkon szerelmesek ugyan, de a világért sem hajtánának rá a kiszemelt sráczra. Akik csendben végigülik az órákat, tisztességesen tanulnak, és remélik, hogy nem őket szólítják fel, amikor egy vers tizenkettedik sorának a költői képét kell értelmezni.

Szóval amolyan kedves, rendes lányok.

Az ebédlőasztalnál az órákról és az aktuális pletykákról beszélgetünk, aztán amikor éppen beleharapok az almámba, az egyik asztalnál megpillantom Lucy Hernandezt. Pár másik magányos farkassal ül együtt, akik időnként egyesítik erőiket, hogy kevésbé tűnjenek magányosnak. A körülöttük lévő asztalok egyikénél az izomgyúak terpeszkednek, a másikonál a nagymenők, aztán ott vannak még a füvesek, illetve a „más egyéb” kategóriába tartozó kelet-rockporti diákok. Lucyék a leglehangoltabbak. Lucy nem szól senkihez sem, csak valami béna kis műanyag dobozba halmozott, siralmas külsejű tézstaféleséget piszkál egy műanyag villával.

Felmerül bennem, hogy odamegyek hozzá, és áthívom, de aztán eszembe jut, hogy az ebédlő kellős közepén ott ül Mitchell a seggféj spanjaival. Hangos tőlük az étkező, és csak az alkalmat lesik, hogy valamelyikünkre rázúdíthassák a szemét, alázó szövegüket. Lucy

Hernandez pedig – mindazok után, ami történt – első számú célpont lehet számukra.

Szóval nem hívom át.

Lehet, hogy nem is vagyok én olyan kedves, rendes lány.

MÁSODIK FEJEZET

RÉGI CSALÁDTAGNAK SZÁMÍTÓ CIRMOS CICÁNK, JOAN JETT már az ajtó mögött vár, amikor hazaérek a suliból. Joan Jett szeret rögtön üdvözölni minket, mielőtt benyitunk – ez a tulajdonsága inkább kutyára vall, mint macskára –, és éktelenül tud nyávogni meg vernyákolni, csak hogy magára vonja a figyelmünket, ami anyám szerint méltóvá teszi névadójához, aki egy hetvenes évekbeli lánybanda, a The Runaways tagjaként indult, majd saját zenekart alakított. Claudiával kisebb korunkban levideóztuk Joan Jettet – a macskát –, ahogy Joan Jett – az énekesnő – dalaira táncol.

Most gyorsan megcirógatom, aztán találok egy cetlit a pulton anyától. Írhatott volna SMS-t is, de ő – ahogy mondani szokta – szereti „a papír kézzelfoghatóságát”.

*Ma későn jövök. Mamiék üzenik, hogy ha van kedved,
menj át hozzájuk vacsonára. Légyszí. hajtogasd össze
az ágyamra tett ruhákat, és pakold el őket!
Szeretlek. Puszi: Anya*

Már elég nagy vagyok hozzá, hogy meglegyek magam is, ha anya, aki nővérként dolgozik a sürgősségi központban, épp esti műszakos. De amikor még kicsi voltam, ilyen esetben mami hozott el a suliból, hozzá meg a papához mentem haza, Stouffer's mirelitet ettünk vacsorára, utána együtt találgattuk a *Szerencsekerék* feladványait, és ők fektettek le aludni ugyanabba a szobába, amelyik gyerekkorában anyáé volt. Mami addigra átfestette halvány rózsaszínre meg halványzöldre, nyoma sem maradt az egykori punkegyütteseket ábrázoló posztereknek meg matricáknak. Az volt a szokásom, hogy kinéztem az ablakon, és elképzelttem anyát vadóc tiniként, amikor a fejébe vette, hogy egy szép napon el fogja hagyni Kelet-Rockportot, örökre. Bár csak félig sikerült megvalósítania a tervet, anya lánykora azóta is izgatja a fantáziámat.

Azokban az időkben, miután elnyomott az álom, vagy a *Ma* című műsorra ébredtem reggel, amit papa nézett a tévében, vagy még az éjszaka közepén felráztak, hogy hazamenjünk – attól függően, hogy mennyire volt fáradt anya, amikor hazaért. Tíz másodperc az út a házunkig, amit anya kezét szorítva tettem meg abban a mentolos fertőtlenítőszagban, ami mindig körülengte munkából jövet. Mostanság már csak vacsorára ugrom át a nagyszüleimhez, bár ők még mindig gyózkódnak, hogy aludjak náluk, mint régen.

Megcsörren a telefonom. Mami az.

– Szervusz, drágám, melegítem a csirkés enchiladát – mondja. – Ugye átjössz?

Mamiék ötkor reggeliznek, tizenegykor ebédelnek, és háromnegyed ötkor vacsoráznak. Mindig azt hittem, hogy azért, mert idősek, de anya szerint egész életükben így volt, és amikor tizennyolc évesen elköltözött otthonról, lázadásként élte meg, hogy sötétedés után még eszik.

– Átmegyek, igen – mondom a telefonba –, csak még összehajtogatom a tiszta ruhákat.

– Akkor utána gyere! – feleli mami.

Kiveszek egy darabka sajtot a hűtőből nassolni, majd válaszolok Claudia üzeneteire, amikben azon kattog, milyen idegőrlő az öccse, de utána kapcsolok, hogy várnak a ruhák. Joan Jett utánam veti magát, és fájdalmasan felnyivákol, amikor elindulok a hátsó szobába, ahol anya vetetlenül hagyott ágyán valóban egy nagy halom ruha vár. Nekilátok. A pasztellszínű bugyikat csinos, takaros kis négyzetekké hajtogatom, a nedves melltartókat kiakasztom a fürdőszobába száradni. Nálunk kizárólag női ruhák vannak. Apukám meghalt, amikor még kisbaba voltam. Motorbalesetet szenvedett az Oregon állambeli Portlandben – ugyanis ott éltünk mi hárman. Samnek hívták, és tudom, furcsa ilyet mondania az embernek a saját apjáról, pláne, ha nincsenek is róla emlékei, de a fényképekről tudom, hogy állati jó pasi volt. A haja piszkosszőke, a szeme zöld. Pont annyira izmos, amennyi ahhoz kell, hogy valaki jól nézzen ki, de nem túlzottan, ami már visszataszító vagy gáz lenne.

Anyának még mindig hiányzik, és egy este, amikor túl sok bort ivott – úgy egy évvel ezelőtt –, azt mondta, olyan furcsa, hogy ő egyre csak öregszik, Sam meg ugyanolyan idős marad. Ő is így szokta emlegetni. Hogy Sam. Nem úgy, hogy „az apád”, hanem Sam. Pedig többet jelentett neki mindennél, azt hiszem. Az ő Samje. Azután bement a szobájába, és hallottam, ahogy álomba sírja magát, ami egyébként nem jellemző az én racionális, józan gondolkodású anyámra. Néha büntudatom támad, amiért nekem nem hiányzik Sam, de egyetlen apró emléket sem tudok felidézni róla. Csak nyolc hónapos voltam, amikor meghalt, utána költöztünk vissza anyával Kelet-Rockportba, hogy a nagyszüleim tudjanak rám vigyázni, amíg anya visszaül az

iskolapadba, és befejezi az ápolónőképzőt. Azóta eltelt tizenhat év, és még mindig itt vagyunk.

Miközben anya egyszerű kis nyári ruháit akasztom be a szekrénybe, megakad a szemem egy degeszre tömött, viharvert cipősdobozon, amit a szekrénye legfelső polcán tart. Fekete filccel írt felirat olvasható rajta: ELTÉKOZOLT IFJÚSÁGOM. Miután helyére kerül az utolsó ruha is, előbányászom a dobozt, és átviszem a szobámba. Nem először kukkantok bele. Már annak idején is szerettem levenni, amikor még Claudiával Joan Jettről, a táncoló macskáról készítettünk videót, de már évek óta nem kutakodtam benne.

Leemelem a tetejét, és óvatosan kiöntöm a tartalmát az ágyamra – kazettákat, régi fotókat, neonszínű szórólapokat meg egy tucatnyi fénymásolt kis füzetkét a következő címekkel: *Girl Germs*, *Jigsaw* és *Gunk*.¹ Felveszek egy polaroid képet, amin anya alig néhány évvel tűnik idősebbnek nálam – tizenkilenc-húsz éves lehet. Hosszú, sötét hajában platinaszőke csík fut, zöld színű, szakadt baby doll ruhát visel katonai bakancssal. A nyelvét kiölti a kamerába, és két karját egy barna szemű lány nyaka köré fonja, akinek piercing van a szemöldökében. Anya karjára fekete filccel az van írva, hogy: RIOTS NOT DIETS!²

Azokról az éveiről, mielőtt Portlandben megismerkedett apámmal, nem beszél valami sokat, de amikor mégis, olyankor büszke mosoly suhan át az arcán. Talán eszébe jut, amikor érettségi után egy saját pénzén vett, ócska Toyotával nekivágott Washingtonnak, csak mert ott találkozhatott a kedvenc zenekaraival, amilyen a Heavens to Betsy vagy az Excuse 17. Csajbandákkal, amik punk rockot játszottak,

¹ Feminista és punk témájú zine-ek – *a ford.*

² „Lázadj fel és egyél!”, feminista szlogen – *a ford.*

a női egyenjogúságról szónokoltak, és kis újságokat, úgynevezett zine-eket készítettek.

Riot Grrrlsnek³, azaz lázadó csajoknak nevezték magukat.

Anyám a vad korszakát élte. Felnyírt haj, fekete bakancs, ronda, véraláfutást idéző, lila rúzs. Igaz, hogy sok más anyához képest viszonylag laza – például őszintén lehet vele beszélni a szexualitással kapcsolatos dolgokról, meg nem veszi le a fejem, ha időnként káromkodom előtte –, de attól még nehéz belelátnom őt a fényképen lévő, ismeretlen lányba. Azt az anyát, aki ül a konyhaasztalnál levendulalila, pillangómintás nővérruhában, csekkfüzettel a kezében, és mérleget von a hónap végén.

Kényelmesen elhelyezkedem az ágyamon, és felütök egy Riot Grrrl-zine-t. Wonder Woman néz rám belőle csípőre tett kézzel, harcias tekintettel – egy régi képregényből vághatták ki. Rajzoltak egy szövegbuborékot is a szájához. Arra inti a férfiakat, hogy le ne merjék szólítani az utcán, hacsak nem akarnak egy pofonnal gazdagabbak lenni. A kép láttán mosolyognom kell. Ahogy átlapozom az oldalakat, eljátszom a gondolattal, milyen jó is lenne, ha Wonder Woman a kelet-rockporti gimibe járna, és ott ülne az összes Mitchell Wilsonnal közös órámon. Amikor Joan Jett nyávogva követelni kezdi a vacsoráját, nem könnyű rávennem magam, hogy eltegyem a dobozt, és magasra tartva visszatuszkoljam anya szekrényének legfelső polcára. Nem tudnám megmondani, miért, de van valami abban a dobozban, amitől jobban érzem magam. Mintha megértésre találnék. Ami azért furcsa, mert a Riot Grrrl nem éppen mai történet, és azok az egykori lányok nem ismernek engem. Én valamiért mégis azt kívánom, bárcsak ismerhetném őket.

³ Riot Grrrl: feminista punk mozgalom a kilencvenes években – *a ford.*

Mami kakasmániás. Kakasos konyharuha, kakasos tányérok, a konyha ablakpárkányán is végig kerámiakakasok sorakoznak – mintha valamiféle kakasparádén lennénk. Nála még a só-bors szóró is kakast formáz – ki hinné?

Ahogy kézbe veszem, szemembe ötlük a kakas letörölhetetlen, barátságos vigyora.

– Tudnak egyáltalán a kakasok mosolyogni? – kérdezem, miközben megsózom a köretnek szedett konzervzöldséget a tányéromon.

– Hogyne – feleli mami. – Nagyon is társasági lények.

Papa felmorran, és beledöfi a villát a Stouffer's csirkés enchiladába.

– Hány kakast is ismersz személyesen, Maureen? – kérdezi.

– Ismerek egy párat, ha már itt tartunk – vágja rá mami, mire papa csak felsóhajt, pedig imádja, hogy mindig mamié az utolsó szó.

Értékelem a nagyszüleimben, hogy olyan nagyszülősek. Szerettem hallgatni, ahogy élcelődnek, ugratják egymást, ahogy több mint negyven év együttélés után szólnak a másikhöz. Szerettem a nagyapám vicces kis mondásait, amiket újra meg újra bedob, és megfélebbezhetetlenül kinyilatkoztat (*Ne feledd, Vivian, piszkálhatod a barátnődöt meg az orrodát is, de a barátnőd orrát soha!*). Szerettem, hogy mami – bár soha nem fejtett meg még egyetlen feladványt sem – váltig ragaszkodik az esti *Szerencsekerék*-nézéshez, és sorra bekiabálja a tippjeit, bármi jut is éppen az eszébe (*Krumplifej úr!, Krampampuli!, Tejfölös-hagymás krumplichips!*).

Alapvetően nagyon aranyosak.

De nagyszülőkre jellemző módon fogalmuk sincs, milyen érzés, mondjuk, egy tizenhat éves, tizenegyedikes lánynak lenni.

– Volt valami érdekes a suliban? – kérdezi mami, megtörölve a száját a szalvétával.

Csak tologatom a zöldbabot a villámmal, és amikor belegondolok, milyen napom volt, rájövök, hogy vár a házi a hátizsákomban.

– Semmi különös – felelem. – Kaptam a nyakamba egy csomó plusz házit nyelvtanból, mert Mitchell Wilson meg a haverjai bunkók.

Papa megütközve húzza fel a szemöldökét, mami pedig megkérdezi, hogy ezt hogy értse, és egyszerre azon kapom magam, hogy mesélni kezdek, és már Mitchell hülye beszólásánál tartok.

– Nem is értem, mit akar ezzel – mondja mami. – Miért kellene neki szendvicset csinálni?

Nagy levegőt veszek.

– Nem szendvicset akar ő, mami – magyarázom. – Ez csak egy hülye duma, amivel a fiúk piszkálják a lányokat. Úgy értik, hogy a konyhában a helyük, és jobban tennék, ha befognák a szájukat ahelyett, hogy véleményt nyilvánítanak.

Minél inkább belelovalom magam a témába, annál hangosabban magyarázok.

– Értem. Hát ez nyilvánvalóan nem volt szép Mitchelltől – ismeri el mami, és odanyújtja papának a sószórót.

Vállat vonok. Hirtelen belegondolok, milyen lehet nyugdíjasnak lenni, amikor másból sem állnak a napjaid, mint hogy a kerámia-kakas-gyűjteményed darabjait rendezgeted, miközben elképzeled sincs a Kelet-rockporti Gimnáziumban zajló dolgokról.

– Ezzel azt akarta mondani... – Elhallgatok. Magam előtt látom Lucy Hernandezt, vörös a szégyentől. Az emlék hatására engem is elönt a forróság a fejem búbjától a lábujjam hegyéig. De nem a szégyentől. – Szóval szerintem ez tökre hímsovinizta duma!

Jólesik ezt kerek percc kimondani.

– Szébb viselkedést várna az ember az igazgató fiától – mondja mami, meg sem hallva az utolsó mondatomat.

– Szerinted, mit lépett volna Lisa egy ilyen helyzetben? – kérdezi hirtelen nagyapám, felpillantva nagymamámra a tányérjából. – Mit tippelsz?

Kíváncsian nézek rá.

– Mit? – kérdezek rá. – Mit csinált volna anya?

– Jobb bele sem gondolni! – feleli mami maga elé tartva a kezét, mint egy közlekedési rendőr, hogy leállítson minket.

– Nem is csak *egy* dolgot tett volna – folytatja papa, villájával a tányért karistolva egy utolsó falat reményében. – Hanem egy csomó mindent. Aláírásgyűjtésbe fog. Fest egy hatalmas transzparenst, és körbehordozza az iskolában. Szétvetette volna a düh.

Anyától mindez természetes lett volna. A tinédzserkori lázadásairól szóló történetek jóval korábbra nyúlnak vissza, mint amikor megpattant az északnyugati partra, és a Riot Grrrl mozgalomba keveredett. Például volt olyan, hogy akvamarinkék hajjal bukkant fel a gimiben, miután az igazgató előző nap kihirdette, hogy az iskolai megjelenésre vonatkozó szabályok értelmében a természetellenes hajszín nem megengedett. Egy hétre felfüggesztették a suliból, és a nagyszüleimnek egy vagyonba került semlegesíteni a Manic Panic márkájú, Sziréndal fantázianévre hallgató hajfestéket úgy, hogy anyám haja ki ne hulljon.

Elképzelem, milyen érzés lehet végigmenni a suli folyosóján úgy, hogy mindenki téged bámul, mert jégkása színű a fejed. A gondolat-tól is kiráz a hideg.

– A gond az volt, hogy a te anyukád folyton kereste a bajt – folytatja mami, majd felhörpinti a maradék cukros teáját. – Túltengett

benne a *moxie*, a vagányság. Ami nagyon megnehezítette számára a dolgokat. És számunkra is, bármennyire is szeretjük.

– Igen, tudom – válaszolom. Hallottam már a sztorit. És lehet, hogy mamiéknak megnehezítette a dolgát, de az a lány azon a polaroid képen, amit az ELTÉKOZOLT IFJÚSÁGOM feliratú cipősdobozban találtam, egyáltalán nem úgy nézett ki, mint akinek olyan nehéz élete lenne. Inkább úgy festett, mint aki jól érzi magát a bőrében. Lát-szott rajta, hogy harcos típus, ha néha vereséget szenved is.

– A jó hír az – szögezi le mami –, hogy eddig úgy tűnik, ez a lázadó gén csak valami furcsa mutáció.

Rám mosolyog, és nekilát összeszedni a tényezőket.

– A mi Vivianünk jó kislány – nyugtázza papa is, és nagy, kérges nagyapakezével a hajamba borzol, mintha tízéves lennék.

Visszamosolygok rá, de hirtelen ingerültség fog el. Rosszul érint, hogy így érzek. Nem szép dolog vele szemben. Meg a mamival szemben sem. De az is rosszul érint, hogy jó kislánynak neveznek. Még akkor is, ha valószínűleg igazuk van – sőt, biztosan. Úgyhogy nem szólok semmit. Csak mosolygok, és próbálok félretenni az ingerültségemet.

Vacsora után megcsinálom a leckémet (természetesen), aztán bemegyek hozzájuk a nappaliba (vagy ahogy ők hívják, a tévészobába), hogy megnézzük a *Szerencsekereket*. Jókat derülök mami bekiabálásain (*My Fair Lady!*, *Lady Chatterley szeretője!*, *First lady!*). Elfogadom papa ajánlatát, a koffeinmentes kávé tetszínnel és cukorral. De egyfolytában Lucy feldúlt arcát látom magam előtt, és szinte halom Mitchell meg az idióta haverjai nyerítését. Azt a forróságot, ami átfutott rajtam vacsora közben, most a gyomromban érzem. Valami nem hagy nyugodni.

A *Szerencsekerék* ráadásköre után bejelentem, hogy haza kell mennem, ami szokás szerint tiltakozást vált ki. Próbálnak rábeszélni, hogy maradjak még egy kicsit, legalább az esti táncos show-műsort várjam meg, de ezúttal kimentem magam. Megpusztilom őket, és megköszönöm a vacsorát – ahogy egy jó kislányhoz illik.

– Jól van, drága – mondja papa, miközben az ajtóhoz kísér, majd szoroson magához ölel.

Nekem pedig büntudatom támad, amiért az előbb haragudtam rá.

* * *

Hazaérve nézek egy kis hülyeséget a tévében, nyomogatom egy kicsit a telefonomat, azután úgy döntök, ideje lefekvéshez készülőd-nöm, úgyhogy felkapom a pizsamámat – egy bokszert meg egy régi, runawayses pólót, amit anyától kaptam egyszer karácsonyra, és a fiatal Joan Jett látható rajta. Már mint az énekesnő. Éppen mosom a fogam, amikor hallom, hogy nyílik a bejárati ajtó.

– Anya, te vagy az? – lépek ki a folyosóra, ahonnan a konyhába látni.

– Szia, csajsz! – jön a válasz, közben ledobja a slusszkulcsot a konyhapultra, és megáll az aprócska konyha közepén. A kulcs végigcsúszik a pulton, egészen a turmixgépig, ő pedig felbámul a mennyezetre, és hangosan kifújja a levegőt. – Ez az este nem volt semmi, hallod! – mondja, közben kibontja fejtetőre tekert kontyát. Sűrű, fekete hajzuhatag omlik a hátára, mint egy függöny, amikor véget ér az előadás. A hűtőhöz lép, és belekukkant, én közben végzek a fogmosással, és csatlakozom hozzá.

– Hol lehet az a maradék kínai? – kérdezi az ételesdobozok és a Dr Pepper üdítők között kutakodva.

– Valamelyik este megettem – felelem sajnálkozó arcot vágva, mire durcás pillantást vet rám a hűtőajtó felett, de a szemében mosoly bujkál.

– Hogy a csuda vigye el! – dünnyögi. – No de senki sem halt még bele, hogy jégkrémet kellett vacsoráznia este tízkor. Tudtommal leg-alábbis nem.

Elővesz egy doboz csokidarabkás mentajégkrémet, majd eltűnik a konyha melletti kisszobában, ahol az időnk nagy részét töltjük. Vele tartok. Lerogy a viseltes kanapén a helyére, és megpaskolja maga mellett a matracot, hogy üljek mellé.

– Jól vagy? – kérdezem, miközben lenyel egy kanál jégkrémet, és kifújja magát egy kicsit.

– Jól, csak fáradtan – feleli a homlokát ráncolva, és megint jól megmeríti a kanalát. – Hajtás volt végig.

– Kikaptál valami durva vagy elborzasztó esetet? – kérdezem.

Lenyeli a jégkrémet, hátradöntve megpihenteti a fejét, egy pillanatra lehunyja a szemét is. Még mindig szép, ebben a gejl rózsaszín nővérkeruhában is, rajta az aprócska, fehér százsorszépekkel. Sötét haja kiemeli fehér bőrét, a mozdulatai kecsesek, annak ellenére is, hogy magas. Mami szerint külsőre hasonlítunk, akkor is, ha a vérmérsékletünket tekintve különbözünk, és remélem, ez igaz is, miközben tudom, hogy nem az.

– Szerencsére nem volt semmi rendkívüli. Csak húgyúti fertőzés meg fülgyulladás egész álló este.

Anya néha különös történetekkel állít haza, amiken nevetnünk kell. Például amikor egy gyerek feltuszkolt az orrába egy rakás Flintstones vitamint.

Csendben üldögélünk egy kicsit, majd megpaskolom hosszú, fehér karját.

Rám néz, és elmosolyodik.

– A sulis milyen volt? – kérdezi.

– Amilyen szokott – felelem. – Amilyen egy sulis.

– Ez aztán a részletes beszámoló!

– Tényleg nem történt semmi említésre méltó – állítom makacsul.

Ami persze nem igaz. Máskor talán elmesélném neki Mitchell Wilson bunkózását, és hogy mennyire sajnálom Lucy-t, meg hogy nagyon kiakadtam Mr. Daviesen, amikor mindannyiunkat megbüntettetett ahelyett, hogy a valódi problémával foglalkozott volna. Talán még azt is bevallanám neki, hogy megharagudtam a mamiékra, amiért jó kislánynak neveztek. De látom rajta, hogy alig bírja nyitva tartani a szemét.

– Hát, már úgyis késő van – mondja –, ágyban a helyed. Olyan szagom van, mintha én magam lennék a sürgősségi központ, de azért kaphatok egy jóéjtpuszit?

Odahajolok hozzá egy ölelésre és egy puszira, aztán a szobámba menet hallom, hogy lazulásképp bekapcsolja a tévét. Miután magamra csukom az ajtót, ágyba bújok, és lekapcsolom a kislámpát. A mennyezetre ragasztott, foszforeszkáló csillagaim felragyognak, mintha csak köszönteni akarnának. Felteszem a fejhallgatóm, és megint eszembe jut anya ELTÉKOZOLT IFJÚSÁGOM feliratú doboza. Fogom a telefonom, hogy keressek rajta valami Riot Grrrl-zenét, aztán elindítok egy *Rebel Girl* című számot egy Bikini Kill nevű bandától.

Zúzós dobszólóval indul. Olyan erő és düh van benne, hogy ha elég hangosan hallgatnám, szerintem kirepülnék az ágyból. Aztán belép a gitár.

De a legjobb az, amikor az énekesnő is megszólal, teli torokból, a hangja úgy hasít, mint egy rakéta.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

*That girl thinks she's the queen of the neighborhood
She's got the hottest trike in town
That girl she holds her head up so high
I think I wanna be her best friend, yeah
Rebel girl, rebel girl
Rebel girl, you are the queen of my world⁴*

A zene dübörög, üvölt, fröcsög az indulattól. Nehéz elhinnem, hogy az én megfáradt anyám, aki odakint ül a kanapén a nővérruhájában, és éppen jégkrémet kanalaz, ugyanaz a személy, mint aki a dobozbeli emlékek alapján megelevenedik előttem. A lány platina-szőke csíkkal a hajában, kiöltött nyelvvel, akinek sötét tekintetéből is látszik, hogy nem fél felvenni a kesztyűt.

És tudom, hogy most fáradt és kimerült, és aggódik a számlák miatt. De volt idő, amikor ezt a zenét hallgatta. Amikor mert élni. És ezt már senki nem veheti el tőle.

Amikor véget ér a szám, fekszem egy kicsit a néma csöndben, azután megnyomom az újrajátszás gombot, és várom, hogy a dobok megindítsák támadásukat.

⁴ A csaj azt hiszi, ő itt a nagymenő / A triciklije csúcskirály / Mindig totál büszkén járkel / Asszem összebarátkozhatnánk, yeah / Lázadó, lázadó / Lázadó, ez a csaj nekem való